

MARKUS
HAJC
EKSKARNACIJA

RAT STARIH DUŠA

Prevela s nemačkog
Dušica Milojković

Laguna

Naslov originala

Markus Heitz

EXKARNATION

Krieg der alten Seelen

Copyright © 2014 by Verlagsgruppe Droemer Knaur
GmbH & Co. KG, Munich, Germany

www.mahet.de

Translation copyright © za srpsko izdanje 2017, LAGUNA

Prava za ovu knjigu kupljena su preko agencije AVA international GmbH, Nemačka (www.ava-international.de).

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Najmočnije na svetu je ono
što se ne može ni videti, ni čuti,
ni opipati.*

Lao Ce (VI vek pre nove ere)

PROLOG

Nemačka, Saksonija, Lajpcig

„Henri, šta radi?“
Artjom je pritegao remen da bi mu zaštitni prsluk od kevlaru bolje prijanjao uz telo. U desnoj ruci je držao automatsku pušku heklar & koh MP5K, s montiranim prigušivačem, a remen koji je nameštao preko ramena pripadao je njoj. Trenutno nije obraćao pažnju na svetlucanje četiri tableta u bolničkim kolima. Prikazivali su slike iz stana žene koju su nadgledali. Artjomovo lice je, kao i lica ostale trojice muškaraca i dveju žena u vozilu, bilo zaklonjeno šlemom koji ostavlja slobodnim samo usta.

„Radi tačno ono što treba“, odgovorio je Henri podešavajući ekran, tako da se prizor iz unutrašnjosti stana podelio na više manjih slika visoke rezolucije. „Već je u kupatilu. Dobro izgleda.“

„Dobro je. Proverite opremu.“ Na Artjomovu komandu, dva muškarca i jedna žena su poslednji put proverili svoje oružje i šlemove s ugrađenom elektronskom opremom. „Doktorka?“

Druga žena je pogledala u ranac lekara hitne pomoći i glavom dala znak svom pomoćniku.

„Sve je tu“, potvrdio je, zatvorio dva velika metalna kofera i prebacio remenje za nošenje preko leđa.

Artjom je prešao pogledom preko okupljenih. U očima im se ogledalo uzbuđenje.

Sve je tu zapravo je značilo: špricevi, oprema za infuziju, defibrilator, konzervisana krv za transfuziju, čitava apoteka neophodna da se krvotok ponovo pokrene i različite nelegalne supstance, koje su praktično svaki organ u telu mogle da nateraju da proradi.

Ova noć će predstavljati još jedan test za njih, a i najmanja greška mogla bi da uništi višemesečne pripreme, pa i gore: najkobniju posledicu bi predstavljao kraj njihove gospodarice, njihove *here*. Apsolutni kraj.

„Pokaži mi.“ Artjom je prišao da pogleda šta u svom stanu radi žena koju su špijunirali.

Henri je uključio i zumirao sliku.

Bila je lepa, u srednjim tridesetim godinama, s dugom, kovrdžavom kosom boje mahagonija i prirodnim visokim jagodicama, koje su njenom licu davale upečatljiv izgled.

Prema podacima kojima su raspolagali, posle rođenja dvoje dece operisala je grudi, kao i nos, koji je nekada bio kriv. Ostatak tela održavala je u dobroj formi sportom i zdravom ishranom, a sudeći po slikama koje su upravo gledali, to joj je odlično polazilo za rukom.

Raspustila je kosu i počela da puni veliku kadu. Svuda unaokolo gorelo je bezbroj sveća, stvarajući opuštenu atmosferu u praktično i ukusno nameštenom kupatilu.

Svukla je beli frotirski ogrtač i pokazala posmatračima besprekorno telo. Ni premršavo ni predebelo, srazmerno građeno i čvrsto. Artjoma, međutim, taj prizor nije nimalo

uzbudilo. Bio je profesionalac, baš kao i ostatak njegove ekipe u kolima hitne pomoći.

Tamnokosa žena je proverila temperaturu vode i dosula još malo vina u veliku, zaobljenu čašu na komodi kraj vrata. Pokreti su joj delovali tromo, kao da će svaki čas zaspati. Uprkos tome, vino je popila naiskap, a zatim je, pomalo nesigurna na nogama, ušla u kadu.

„Spremajte se“, naredio je Artjom svom timu. Sam je gurnuo u usta žvakaću gumu i počeo tiho da je obrađuje zubima, dok je prstima nervozno dobovao po opasaču s oružjem.

Žena je legla u vodu, potpuno uronivši donji deo tela i grudi. Sklopila je oči.

Henri je zumirao sliku nervozno mrmljajući nešto nerazumljivo.

Svi su gledali kako joj se iz ugla levog oka sasvim polako sliva suza, dok joj je desna ruka sa praznom čašom skliznula preko ruba kade.

Ostala je u tom položaju.

Sekunde su se pretvarale u minute, a elektronski senzor kade registrovao je opasnost da se prepuni, pa je automatski prekinuo dotok vode.

U kupatilu je bilo potpuno tiho. U kolima takođe.

Žena se nije micala. Samo su joj se grudi polako podizale i spuštale, praveći pritom male talase u vodi.

„Hajde, curo“, promrmljala je lekarka da bi prekinula tišinu.

„Sranje, zaspće nam“, opsovao je Henri i još više zumirao opušteno lice. „Ne, ne, glupačo! Ostani budna! OSTANI BUDNA! Jebiga!“

Artjom je uzeo mobilni telefon s pripejd karticom i odabrao jedan broj. Telefon u stanu je zazvonio. Čuli su zvonjavu preko zvučnika i videli kako se žena trgla. Tanka čaša

joj se pritom razbila među prstima. Iz posekotine na ruci potekla je krv.

I nastavila da teče.

I da teče...

Tamnokosa žena je s uzdahom položila staklenu krhotinu oštih ivica na prevoj lakta i njome probila prelepu, čistu kožu, a zatim, tiho stenjući, staklo povukla napred, do ručnog zgloba.

Iz razjapljenog reza odmah je pokuljala crvena tečnost.

„Sve je u redu. Ponovo smo u igri.“ Henri je zadovoljno gledao drugi monitor. Kliknuo je na njega tako da pokazuje okruženje vozila. Među parkiranim automobilima stanara ništa se nije micalo. „Nema nikoga ko bi nam pravio probleme.“

Voda u kadi obojila se ružičasto. Tamnorumena krv tekla je sa spoljne strane kade i slivala se na bele pločice.

Žena je dugu, ostru krhotinu prinela drugoj ruci i plačući preseklala vene i na njoj, mada ponovo prilično nesigurnim pokretom.

„Idemo napolje“, naredio je Artjom.

Henri je bez komentara zgrabio jedan od tableta i stao na čelo tima. Otvorio je zadnja vrata i izašao iz kola hitne pomoći, koja se spolja ni po čemu nisu razlikovala od uobičajenih.

Ali ekipa u njima bila je i te kako drugačija.

Muškarci i žene odeveni u potpuno belo, u oklopnim uniformama, maskirani i teško naoružani, jurili su kroz hladnu januarsku noć preko Ulice Čajkovskog do ulaza u stambenu zgradu; doktorkin asistent je vukao aluminijumska nosila. Situacija je svima bila dobro poznata; znali su šta treba da rade.

Timu je trebalo samo nekoliko sekundi da otvori bravu na vratima. Šifru i otisak prsta utisnut u tankom gelu posedovali su odavno.

Tiho, gotovo bešumno prošli su kroz majušni ulazni hol, popeli se uz stepenice i krenuli kroz kratak hodnik, sve vreme s oružjem na gotovs i spremni da najbrže i najoštrije reaguju na eventualne smetnje.

Pred stanom su se zaustavili.

Artjom i Henri su posmatrali sliku na displeju tableta koji im je služio za nadgledanje. Prikazivao je samo kupatilo u krupnom planu.

Žena je ruke s presečenim venama držala pod vodom da bi sprečila da joj se rane zatvore, a uprkos suzama, delovala je kao da joj je laknulo. Sve više je gubila snagu, polako tonući u kadu sve dok joj se brada nije spustila do ružičaste površine vode.

„Sad?“ Henri joj je ponovo zumirao lice.

Artjom je izvukao ključ i gurnuo ga u bravu, polako, da se iznutra ne bi ništa čulo. „Još ne.“ Uzeo je tablet i pažljivo posmatrao.

Kad joj je voda doprla do usana, žena se još jednom trгла i malo uspravila. Na obrazu joj se videla crvenkasta pruga, na mestu do kog je doprla voda obojena krvlju. Skliznula je dublje i voda je prigušila njen tihi krik i već slabašni plač. Na površini je ostalo da pluta samo još nekoliko kovrdža.

„Ovo postaje opasno“, upozorila ih je doktorka.

„Još ne.“ Artjom je posmatrao mehuriće vazduha koji se dižu ka površini.

Bilo ih je mnogo.

„Koraci na stepeništu“, upozorio ih je preko slušalica čovek koji je čuvao stražu.

„Treba da uđemo“, promrmljala je doktorka.

Broj mehurića se smanjio. Najzad je površina ostala mirna.

„Sad!“, naredio je Artjom, otključavajući vrata i povlačeći se unazad. Od tog trenutka on će biti zadužen za bezbednost.

Grupa je jurnula kroz luksuzno opremljen stan, nimalo ne mareći za skup, brižljivo odabran nameštaj. S oružjem u rukama upali su u kupatilo.

Dvojica su izvukla ženu iz vode, a asistent je pripremio nosila na koja su je smestili. Četiri peškira iz komode poslužila su im da joj pokupe vodu i krv s kože.

Doktorka je proverila puls i otkucaje srca. „Nema ih“, zadovoljno je rekla. „Mrtva je.“

„Savršeno“, Artjom je pogledao leš. „Čekajte.“

Tim je zastao. Jedni su pazili na bezbednost, a drugi bili u pripravnosti.

„Srčani zastoj u trajanju od dva minuta“, nervozno je saopštila doktorka. „To bi trebalo da bude dovoljno.“

„Čekajte još.“ Artjom je gledao na sat.

Niko se nije usprotivio.

Skazaljke su prelazile sekund po sekund dok nije istekao i treći minut.

„I... *krećemo!*“

Lekarka je najpre ogromnom brzinom zatvorila razjapljene rane, a njen pomoćnik je odmah započeo transfuziju krvi u telo u kome je gotovo uopšte više nije bilo. Drugi maskirani čovek naizmenično je masirao srce i stavljao masku za disanje.

Konačno, lekarka je pripremila defibrilator i u krv koja se uliva u telo ubacila različite lekove i adrenalin. Asistent je pacijentkinju žicama povezao sa prenosivim aparatom za merenje životnih funkcija; kontakti su joj flasterima zalepljeni za grudi, ukoliko bude potrebno da se srce pokrene elektrošokom.

Artjom je stajao na pragu kupatila naizmenično gledajući u svoje ljude i u zatvorena ulazna vrata stana na ekranu. Dosad je sve proteklo bez ometanja.

Nastavili su s masažom srca i veštačkim disanjem kako bi se sveža krv koja je ubačena u telo punila kiseonikom i potekla kroz vene.

Doktorka je dodala još adrenalina u infuziju i snažno udarila ženin grudni koš u visini srca.

Iz uređaja za praćenje životnih funkcija razleglo se kratko pištanje, koje je odmah prešlo u neki grozničav ton.

„Fibrilacija srčanih komora.“ Doktorka je postavila gelom premazane elektrode. „Odmaknite se“, naredila je pustivši struju.

Tiho pištanje monitora koji prati rad srca pokazalo im je da ga prvi elektrošok nije naveo da ponovo počne normalno da kuca.

Defibrilator je počeo da zuji, a nekoliko sekundi kasnije bio je ponovo napunjen.

„Odmaknite se“, povikala je doktorka.

Prilikom električnog pražnjenja čuo se prasak, a pištanje aparata za praćenje rada srca prešlo je u ritmičan zvuk.

Artjom je simbolično zapljeskao. „Odlično. Dobro obavljen posao. Stabilizovanje životnih funkcija, zbrinjavanje rana i sve ostalo obavićemo u vozilu.“ Podigao je MP5K i krenuo nazad.

Brzim pritiskom na dugme na svom šlemu otvorio je kanal za vezu s drugim timom, koji ih je čekao na čelu s Jošom. Artjom i *nesesarija* se nisu voleli, ali igrali su za isti tim, mada nezavisno jedno od drugog. „Tvoja ekipa za raščićavanje preuzima ostalo“, rekao joj je.

„Da“, odgovorila je Joša na ruskom.

„I ne zaboravi *vrača*.“

„Moj zadatak te se ne tiče, *nabadašnik*“, odbrusila mu je Joša i prekinula vezu. Rekli su sve što su imali.

Krenuli su niz stepenice, sa ženom na nosilima, i opet nikoga nisu sreli. Vreme je bilo savršeno odabrano.

Tek kad su brzo prošli Ulicu Čajkovskog, videli su kako u njih razrogačenih očiju zure ljudi iz nekog vozila u prolazu.

Henri je klekao i nanišanio svojom MP5K, tako da se na vozačevom naslonu za glavu pojavila crvena tačka.

„Ne“, zaustavio ga je Artjom. „Privukli bismo preveliku pažnju. Kroz nekoliko minuta će misliti da im se učinilo, a čak i ako ne bude tako, niko im neće verovati.“ Čuvao je strážu dok je tim ulazio u kola hitne pomoći, pričvršćivao nosila za držače i zauzimao svoja mesta. Zbrinjavanje i oživljavanje su se nastavili bez ijednog suvišnog pokreta.

Artjom je ušao poslednji posmatrajući lepo, još uvek bledo lice žene u nesvesti. On i njegov tim su sve uradili kako treba, sve faze procesa protekle su savršeno.

Morala je samo još da se probudi. Tada će sve biti u najboljem redu.

*Na Zevsov nalog Prometej stvori ljude
i životinje.*

*Ali kad Zevs vide da životinja
ima više no ljudi, naredi
Prometeju da neke od životinja
pretvori u ljude.*

*Prometej je učinio kako mu je rečeno.
Tako se dogodi da neki, doduše,
imaju ljudski lik,
ali u sebi životinjsku dušu nose.*

*Ezop, Prometej i ljudi
(oko 600. pre nove ere)*

PRVO POGLAVLJE

Nemačka, Saksonija-Anhalt, Hale

Kler je stajala na prozoru svog malog irskog kafea po imenu *Iška*. Kroz naočari je posmatrala stari pijačni trg s Magarećom fontanom*, na kom je postajalo sve življe. Još je bilo veoma rano, ali građani i nekoliko turista već su tumarali po starom delu grada. *Lep dan*.

Sunčevi zraci su iskosa obasjavali gostionicu, do polovine zidova obloženu tamnom lamperijom. Bela tavanica ju je činila dovoljno svetlom da ne deluje kao rupa.

Na zeleno obojenim drvenim gredama svuda unaokolo su visili keltski simboli; fotografije irskih predela na zidovima budile su želju za tim neponovljivim ostrvom, gde je Kler na jednom odmoru pronašla čoveka svog života. Klasična priča sa srećnim krajem.

Gde li se samo zadržao? Fin joj je obećao da će joj danas pokazati svoje najnovije fotografije, snimljene na ostrvu

* Poznata fontana na glavnom trgu grada Halea, sa skulpturom mlinarevog šegrta i njegovog magarca iz narodne priče. (Prim. prev.)

Saltkrokanu. Voleo je prirodu i umeo je da je na veličanstven način ovekoveči kamerom.

Kler je već obavila kupovinu i sve smestila u rashladnu vitrinu. Testo za palačinke bilo je spremno, a pogačice su se pekle u rerni šireći primamljiv miris po čitavoj gostionici. Kroz nepunih petnaest minuta otvoriće *Išku* i radosno u njoj dočekati nova i poznata lica.

Najlepši kompliment dobila je od grupe irskih turista. Pošto su probali njen irski paprikaš i druge specijalitete, najozbiljnije su mislili da je prava Irkinja i da se nekako domogla onih najboljih, pravih recepata koji se čuvaju u tajnosti. Kler je kuvala po osećaju: samo povremeno bi pogledala u spisak sastojaka, a zatim bi uradila isto što rade i u Irskoj: tačno ono što treba.

U ovim ranim jutarnjim satima, osim stalnih gostiju, navraćali su i oni koji hoće da doručkuju, a ne dopada im se doručak koji za svoje pare mogu da dobiju u hotelu, turisti za potrazi za zanimljivim lokalima i putnici koji bi da se kratko odmore na putu do aerodroma.

Ljudi su hteli da vide šta gradić ima da ponudi, od muzeja *Bitlsa* do istorijske biblioteke i lepo opremljenih prodavnica. Lajpcig je, doduše, svoju senku bacao sve dovde, ali Hale i njegovi stanovnici su bili samosvesni, između ostalog i zbog zajedničke borbe protiv poplave.

Dobro je ovde. Kler se ramenom oslonila o prozor gledajući neće li odnekud naići Fin, koji je ponovo kasnio. Hteo je da pre zakazanog telefonskog razgovora svrati kod nje na kafu, kao što je to proteklih godina uvek činio.

Za one koji ih posmatraju sa strane bilo je neobično što su pritom oboje ćutali. Njihovo ispijanje jutarnje kafe bilo je poput neke male meditacije, koja im je pomagala da bolje prebrode dan. Tokom nedelja u kojima ga je njegova

profesija nezavisnog trgovačkog posrednika u knjižarskoj branši prisiljavala da obilazi male izdavačke kuće širom zemlje, Kler je osećala da joj taj ritual daje snagu.

Pozdravila je vozača gradske čistoće, koji je u nezgrapnom narandžastom vozilu čistio slivnik, pritom vešto zao-bilazeći Magareću fontanu s njene dve skulpture.

Uzvratio je pozdrav i gestikulirajući objasnio da će navratiti kasnije.

Podigla je ruku sa šoljom kao da nazdravlja i osmehnula mu se, na šta je on pokazao na svoje srce i poslao joj poljubac. To ju je nasmejalo. *Uzalud se taj trudi*. Kler je već osamnaest godina volela samo jednog čoveka. S Finom je najpre provela neko vreme u Irskoj, dok nije počeo da navaljuje da odu u Nemačku, gde je hteo da počne nov život i da postane uspešan agent za trgovinu nekretninama. To je došlo nekako naglo, ali radovala se što će se vratiti u domovinu.

Već deset godina je vodila *Išku* na Starom pijačnom trgu, mada je njena sestra u početku tvrdila da je poludela. Nikola je smatrala da je suludo otvarati irski kafe u Haleu, gradu prema kome je Lajpcig imao pomalo maćehinski odnos i smatrao ga svojim predgrađem oko aerodroma. Kler je, međutim, već pet godina išlo neverovatno dobro, tako da je zapošljavala još dvoje ljudi, a ponekad je i ćerka morala da uskoči i da pomogne. Sve više turista otkrivalo je Hale, koji je 2013. naročito često spominjan u medijima zbog poplave, pa je tako na sebe privukao izvesnu pažnju. Mala pozitivna posledica razorne prirodne katastrofe.

Kler je pijuckala kafu, toliko vruću da joj je para koja se iz nje dizala zamagljivala naočari s debelim staklima.

Imala je pedeset godina i to je ostavilo traga na njoj. Čim bi naporno radila više od jednog sata, osećala je bol u leđima. Ali previše je volela svoj kafe da bi ga napustila zbog malo bolova u kostima...

Neko ko se svakodnevno bavi slatkim testom i kaloričnim jelima, poput pečenog crnog pudinga, kobasica i slanine, nije mogao da ima manekensku figuru. Ali Fin ju je voleo baš takvu kakva je i zvao ju je *solas*, svojim suncem. A izgled joj i tako više nije bio toliko važan. Vodila je računa o sebi, naravno, ali s prezirom je odbacivala dijete i slične poduhvate. Njena ćerka Debora izgledala je kao kopija zanosno privlačne žene, kakva je Kler nekad bila, i ispunjavala je roditelje ponosom.

Kler je oduvala pramen crne kose s lica i rukom zagladila zelenu kecelju, pripasanu preko jednostavne bele polo majice i crnih pantalona. *Moram opet kod frizera.*

Stari plavi pasat karavan njenog muža zaustavio se na oko deset metara od kafea, na drugoj strani ulice, i natraške se uvukao na jedino slobodno mesto na parkingu.

Iz njega je izašao Fin, vitak šezdesetogodišnjak čvrste građe, s nestašnim dečaćkim osmehom na pegavom licu. Nosio je zeleno-crno karirano odelo i tamnocrvenu košulju s kariranom leptir mašnom. Pošto je znao da Kler stoji na prozoru, mahnuo joj je pre nego što je otvorio zadnja vrata automobila i izvadio poslovnu torbu u kojoj drži fotografije.

Kler mu je uzvratila pozdrav. Toliko se radovala što ga vidi – a nije prošlo ni dva sata otkako je otišla od kuće da bi pokupovala namirnice za kafe.

Ljubav. Naprosto ljubav.

Fin je stavio kačket i upravo je hteo da krene, kad mu iz senke jedne od obližnjih zgrada naglo priđe maskiran čovek; u ruci je stezao nož, preteći okrenut ka Finu.

Kler se od straha presekao dah. Grozničavo je počela da traži mobilni telefon u džepu kecelje. Brzo je odložila šolju i pozvala policiju. Pljačkaš je sigurno mislio da je njen muž neki bankar, ili je pretpostavio da u torbi nosi nešto vredno, mada su u njoj bile samo probne verzije novih fotografija.

„Policija, izvolite“, začuo se glas s druge strane veze.

„Zovem se Kler Riordan, nalazim se na Starom pijačnom trgu, Alte Markt, u Haleu.“ Otvorila je vrata, izvukla jedan od zaboravljenih kišobrana koji su ostali u lokalu i izašla na trg. „Moga muža su upravo napali, dođite brzo, molim vas.“

Prekinula je vezu i potrčala, grabeći kišobran obema rukama. U Irskoj je neko vreme igrala hokej, a pomalo i herling*, pa je umela da udara s popriličnom snagom i preciznošću.

Pokazaću ja tom šupku.

Plavo svetlucanje na pljačkaševom uvu nakratko ju je uznemirilo. *Blutut slušalice?* Fin je čoveku nešto govorio, molećivo mu pružajući torbu. „Uzmi je više, seronjo!“, besno je povikala Kler. „Ili se gubi, odmah! Pozvala sam policiju!“

Maskirani čovek je pogledao k njoj, rekavši nešto što nije razumela – ali to je njenog muža nagnalo da se uz očajnički krik baci na znatno krupnijeg protivnika.

Iza sebe je začula glasan zvuk automobilskog motora.

Dok je prelazila ulicu, nesvesno je računala da će uslediti škripa kočnica. „Briši, džukelo prokleta!“ Preteći je podigla svoje oružje.

Zvuk motora ju je sledio.

Kad se okrenula, tik iza sebe je ugledala veliko vozilo: visoko vetrobransko staklo, široka karoserija s jakim branikom, a za volanom krhka brineta. S plavom blutut slušalicom u uvu.

Branik je udario Kler po nogama, lomeći joj obe butne kosti.

Usta otvorenih u bolnom krik, udarila je licem o poklopac motora, od čega su joj u ušima odjeknuli zveket metala i zvuk lomljenja kostiju.

* Ekipni sport s palicom i loptom galskog porekla, u sličnom obliku postoji već oko tri hiljade godina i veoma je popularan u Irskoj. (Prim. prev.)

Usta joj se odmah ispuniše krvlju. Skliznula je niz vetrobransko staklo i haubu vrteći se nekontrolisano. Pred očima joj je čas bilo nebo, čas staklo, čas sitni oblačići, a zatim mrtve muve. Učinilo joj se da oseća čak i miris njihovih hitinskih omotača koji trunu.

Glava joj je skliznula niz oštru ivicu krovnihi držača za prtljag, pri čemu se koža s nje ljuštila kao ljuska s povrća, dok joj se gusta kosa zaplitala i čupala, uz oštar bol. Ostao je samo još miris i ukus krvi.

Naglo je stigla do kraja vozila i udarila o asfalt, kotrljajući se poput zgužvane papirne loptice. Ugledala je suncem obasjanu Magareću fontanu i dva kipa, koji kao da su nezainteresovano okretali glave.

Pri udarcu o drum razlegao se glasan prasak, koji joj je sevnuo kroz celo telo, potiskujući sve ostale čulne utiske – i to je bio kraj svih muka.

Kler se iznenada osetila oslobođenom svake težine, kao da joj je ubrizgana neka od onih droga što menjaju stanje svesti. Pretpostavila je da joj je lekar hitne pomoći ubrizgao sredstvo za smirenje.

Osećaj lakoće, međutim, nije prestajao, već je prešao u neko lebdeće stanje. Iznenada se našla iznad Starog pijačnog trga, s odličnim pogledom na čitav prizor.

Naglo je preplavi slutnja: više puta je čitala o ljudima koji su opisivali svoje iskustvo bliske smrti i doživljaj pri napuštanju tela. *O, gospode bože, ne, ne!*... Nekoliko metara niže, Kler je pod sobom ugledala sopstveno telo, izlomljeno, unakaženo i delimično odrano. Sledeće vozilo koje je naišlo taman je uspelo da zakoči a da je ne pregazi.

Fin! Gledajući unaokolo, otkrila je svog muža koji leži na pločniku. Iz nosa mu teče krv jer je izgleda dobio udarac. Baca novčanik maskiranom čoveku, a zatim ugleda njeno telo i urla njeno ime, toliko glasno da mu vene na vratu iskaču.

Iz daljine se čuju sirene, ljudi pristižu iz različitih pravaca. Dotrčava i čovek iz gradske čistoće i skida rukavice.

Vozilo koje ju je udarilo mirno stoji po strani, s uključenim motorom. Metal je ulubljen otiskom njenog tela, a njena krv, komadi kože i pramenje kose razmazani su i zalepljeni svuda po kolima.

Kler nije u stanju da razmišlja, neverica parališe svaku misao i gasi svaku iskru razuma. U ovome što je upravo doživela nema ni trunke ičeg racionalnog.

Prizor se zamračuje, boje nestaju. Stari pijačni trg se pretvara u crno-belu fotografiju, nad kojom povremeno sevaju srebrne munje, kroz zgrade i ljude. To ovo mesto čini nestvarnim, nalik na animirane crno-bele crteže nekog stripa, ili crtanog filma.

Pljačkaš rutinskim pokretom sklanja nož, uzima Finovu torbu, podiže novčanik i poseže pod svoju kožnu jaknu.

Šta će sad biti? Kler hoće da vrisne i da upozori Fina, koji pokušava da se na sve četiri nekako dovuče do njenog una-kāženog tela. Krv koja je iz njega istekla crna je kao mastilo. Svetlost sve više nestaje, kao da se grad Hale našao u centru nekakvog pomračenja Sunca.

Maskirani čovek vadi pištolj s prigušivačem, čiji je izgled Kler poznat iz kriminalnih filmova.

Nišani u leđa njenog supruga, koji ništa ne sluti, i ispaljuje tri brza, precizna hica. Očigledno je da oružje ne koristi prvi put.

Meci udaraju dovoljno jako da spređa pocepaju Finovu košulju. Šikljaju snažni, crni mlazevi krvi, s mecima mu iz grudi izleću i komadići tkiva i bele krhotine kostiju.

Fin se ruši na zemlju.

Ljudi vrište i traže zaklon, a svetlost se skoro zastrašujuće gasi, dok ubica žurno, ali bez preteranog uzbuđenja, ulazi u automobil koji ga čeka.

Zločinački par beži u svom terenskom vozilu, odnoseći Finov novčanik i torbu, i pritom u Ulici Šmer istiskuju dva vozila s drumu. Žena koja vozi daje gas, kao da su izveli pljačku godine s plenom vrednim milione.

Nije moguće da se ovo događa. Kler gleda svoj gotovo neprepoznatljiv, kao crnom bojom naslikan leš – iskidanu odeću, otvorene rane i prelome – i deluje joj neizrecivo tuđe.

Munje na fasadama, na tlu i kraj ljudi pojačavaju se, seva sve češće. Ima ih svuda, nevidljivi stroboskopi* i minijaturno nevreme ne prestaju da ih izbacuju. Osvetljavaju ivice zgrada, prozorske okvire, crte lica, kipove na Magarećoj fontani. Stari pijačni trg i ljudi na njemu postaju skoro neprepoznatljivi u tami koja nadire sa svih strana, tek povremeno osvetljena munjama.

Pa ipak, Kler jasno vidi da se Finova ruka pokrenula.

Još je živ! Potrebna je svom mužu, svojoj ćerki. *Mora* da ostane ovde, po svaku cenu.

S Finom, s Deborom.

Sa svojom malom porodicom.

I mora da pronađe one pljačkaše koji su im to uradili, praktično ni zbog čega. Jedina je videla lice žene za volanom i može da je prepozna. Kler žudi za irskom osvetom, a ne za nemačkom pravdom, za sav bol koji je pretrpela i za svog voljenog Fina.

Zadnje što je videla pre no što je svemoćna tama progutala poslednje munje bili su prolaznici koji s oklevanjem prilaze njenom telu, dok oni najhrabriji počinju površno da ga pregledaju, a čistač ulica pokušava i da je oživi.

A onda više ništa, osim Klerinih misli. Sastoji se samo od misli, od volje, od bestesnog u tami, u kojoj ne postoji gore i dole, nema šumova, nema daha.

* Optički uređaj koji može da se koristi za primitivnu animaciju ili za svetlosne efekte nalik munjama. (Prim. prev.)

Nije otišla u onu čuvenu svetlost.

Milion slika nastaje i nestaje u njoj. Preklapaju se, prave kolaže, iščezavaju, naglo sevaju i pretvaraju se u neki čudni film, pa u sliku, a zatim samo u utisak koji je plaši.

Kler ničim od toga ne može da upravlja. Ama baš ničim. Um joj je zapljusnula neobuzdana bujica i odnela ga sa sobom. Kler pušta da je nosi, zaranja u te slike, davi se u osećanjima koja one donose, hoće da se nasmeje i da zaplače, da više i da preklinje...

Ali ništa od toga joj ne uspeva.

Oseća kako ludilo narasta u njoj i pokušava da se uhvati za nešto u tim talasima koji je preplavljaju: *moram kod Fina i Debore, potrebna sam im!*

Ponavlja ove rečenice poput mantre, stalno iznova, dok je stara sećanja preplavljaju i doslovno odnose.

Ali ona neće da umre, neće da izgubi razum. Želja da ne napusti ovaj svet i ovaj život nepokolebljiva je. *Moram samo da izdržim dok na mesto nesreće ne stigne lekar koji će me reanimirati.*

Kler prisiljava svoje misli da se drže teško povređenog muža, ćerke, ljudi koje voli. Smrt ne sme da je porazi.

Uskovitlani utisci se postepeno smiruju, poput kola sreće koje usporava, blede i gube živost, sve dok je tama ponovo ne obavije i ne zatvori u crni kavez.

A onda joj kroz svest prolaze trzaji.

Isijavanje nekakve srebrne munje, koje počinje sasvim lagano, a zatim se približava vrtoglavom brzinom. Sa sobom nosi nešto što se jasno oseća, neko nevidljivo postojanje, kao kad zatvorenih očiju osetimo drugu osobu u svojoj blizini. Ono juri ka Kler i hoće da je mimoide.

Intuitivno i sasvim nesvesna kako se to zapravo radi, Kler traži njegovu blizinu koja je usisava, povlači je sa sobom, a istovremeno je i odbacuje.

Čini se da joj se čula postepeno bude. Kao da čuje gnevni urlik i dahtanje u tami, poput zvuka velikog požara koji odbija da bude ugašen vodom.

Kler i ono drugo nevidljivo postojanje blago se dodiruju. Kler oseća kako je prožima bol. Čupa i peče, sve više, šumovi i brujanje se pojačavaju, miriše na prskalice i vreo asfalt.

Sevanje postaje jarkije, grozničavije, cepa pukotine u tami i stvara površine nalik staklenim glečerima.

Kroz proplamsaje munje Kler vidi druge slike – sećanja koja nisu njena. Pa ipak prodiru u njen um, zavlače se u svaki ugao i pažljivo se kriju u njemu. Kao da se plaše svog novog doma, poput isprepadanih mačaka donesenih iz prihvatilišta za životinje.

A onda svetlost postaje sveprisutna i rasteruje tamu – uz udar koji fizički oseća, praćen peckanjem i golicanjem.

Kler udiše.

„Tu je! Bene, vozi“, glasno kaže kraj nje neki muškarac. Oseća miris dezinfekcionih sredstava, čuje glasove koji razgovaraju i razmenjuju medicinska uputstva. Nema nikakve sumnje, o njoj brinu lekari hitne pomoći koji su je reanimirali.

Uspela sam! Kler se oseća izmrcvareno i umorno, ali ne oseća bol. Podloga na kojoj leži je meka i pomera se. Shvata da se nalazi u nekom vozilu i pretpostavlja da je na putu za bolnicu.

Mnogo više je zanima: *šta je s Finom?* Polazi joj za rukom da malo otvori očne kapke.

Nad njom se uzdiže beli krov vozila hitne pomoći, na kom se niže veći broj kesa za infuziju. Iz njih se spuštaju cevčice s providnim i crvenim tečnostima, koje joj se verovatno ulivaju u vene na prevoju lakta. Natpise na kesama ne može da pročita.

Doktor i doktorka stoje kraj nje i tiho razgovaraju, beli mantili i rukavice od lateksa poprskani su osušenom krvlju.

Kler se prisiljava da malo više otvori kapke – i tik pred sobom vidi par plavih očiju. Ostatak lica, osim usta, skriven je belom zaštitnom maskom. Najpre misli da joj se maska samo priviđa, a zatim traži nekakvo objašnjenje. Možda se radi o opremi za zaštitu od požara.

Ali automobil koji me je pregazio nije se zapalio.

„Hero! Čujete li me?“, radosnim i pomalo promuklim glasom pita onaj čovek, a svi razgovori u vozilu odmah zamiru.

Kler okreće glavu, u nadi da će na susednom ležaju ugledati Fina.

Tamo, međutim, sedi samo neka u belo obučena žena, s raskopčanim mantilom preko oklopnog prsluka i istim onakvim šlemom na licu. Ta maskirana osoba pažljivo i netremice gleda u prozorčić na zadnjim vratima, kao da mora da pazi na eventualne progonoce. U rukama s rukavicama drži crnu mašinsku pušku bez sjaja, čije postojanje još više naglašava nedužna belina koja je okružuje.

Kler trepće i oseća paniku. Kruži pogledom po vozilu i kod svih prisutnih otkriva oružje.

Sem toga : *Fin nije tu.*

Guta pljuvačku i uzalud pokušava da progovori. Očajnički traga za nekim novim objašnjenjem za ovo što se upravo događa, ali ne nalazi ga, osim potpuno nastranih stvari kao što su *trgovina organima* i *otmica radi otkupa*. Čovek pred njom skida šlem i pokazuje ljubazno, rošavo lice, preplavljeno neverovatnim olakšanjem. Deluje joj kao da je ugledao veoma dobru prijateljicu, ili čak svoju ljubav iz mladosti kojoj je upravo spasao život.

Kler je, međutim, potpuno sigurna da ga vidi prvi put u životu.

„Hero“, kaže joj on potreseno. „Pozdravljam vas.“

Prilazi im doktorka s krvavim rukavicama koja je stajala s druge strane nosila. „Jesu li bolovi podnošljivi, *hero*, ili vam je potrebno još malo anestetika?“

Čovek primećuje Klerinu zapanjenost. „*Hero*, Anastazija, to sam ja: Artjom“, govori pažljivo, naglašavajući svaku reč kako bi bio siguran da ga razume. „Svi smo ovde. Vaši verni nesesariji.“

„Hoću kod Fina“, promuklo jeca Kler.

„*Fina*?“, Artjom se mršti. „Da li je rekla *Fina*?“

„Još uvek je pometena zbog ponovnog ulaska. To nam je svima poznato.“ Doktorka podiže špric i istiskuje njegov sadržaj u jednu od cevčica. Kler odmah oseća opuštenost i prijatnu toplinu. „Dala sam joj nešto za spuštanje i oživljavanje. Moguće je da je gubitak krvi bio prevelik. U vodi mi je bilo teško da vidim koliko je stvarno izgubila. „Kako *u vodi*?“, slomljeno uzvraća Kler. „Zar je na putu bilo vode?“, što joj se nepoznati više obraćaju, sve manje ih razume. Ni uz najbolju volju ne može da se seti da je nakon što su je kola udarila pala u neku baru, ili čak u fontanu. *O čemu ovi govore?*

Artjom se uspravlja. „Bene, zaustavi. Ovde nešto nije u redu.“ Kola lagano koče i zaustavljaju se.

„*Hera* je zbunjena“, insistira doktorka i ubrizgava joj još neku supstancu. „Dajte joj nekoliko minuta.“

Kler oseća kako joj srce brže kuca, a glava postaje bistrinja, mada joj od toga po telu izbija znoj. Može mnogo bolje da misli, ali panika se nimalo ne smanjuje.

Artjom joj odmerava lice. „Ovo mi deluje suviše ozbiljno za običan problem u orijentaciji.“ Okreće se doktorki. „Pogotovo što *hera* za sobom ima već nekoliko putovanja.“

Kraj nosila se pojavljuje još jedan čovek, kome iz otvora na maski proviruje kratka, plava brada. „Ponaša se kao početnica“, uznemireno kaže. „A govori i da hoće kod *Fina*.“

Doktorka je gleda razrogačenim očima. „O, uz sav... ne, to nije moguće!“

Artjom podiže ruku, gestom koji sve prisutne u vozilu nagoni da se smire, a zatim usmerava na Kler pogled svojih plavih očiju u kome ima nečeg opasnog, mada mu se usne još uvek smeše. „Ko je Fin?“

Kler preplavljuje nov napad panike, koji je ispunjava vrelinom i seže sve do korena kose. Srce joj udara kao pomahnitalo i ona oseća da postaje sve budnija. *Ako me pita za Fina, znači da ga sigurno nisu videli.* „Šta se ovde dešava?“, šapuće drhteći.

„Ko je Fin?“, ponavlja čovek hladnim glasom.

„Jebiga! Glupa kurvetino, kaži mi svoje posrano ime!“, viče na nju plavokosi i udara je u rame.

Kler se grči od straha.

„Ne“, ponavlja doktorka, užasnuto zureći u Artjoma. „Imamo pogrešnu.“

„Kradljivice usrana“, kao pomahnitao viče plavokosi. „Šta si, jebote, mislila kad si ukrala telo našoj *heri*?“ Podiže pesnicu da je udari.

Kler refleksno diže ruke da se odbrani – i pred očima vidi udove koji nikako ne mogu biti njeni: podlaktice u zavoјima, vitke prste i nokte namazane tamnozelenim lakom.

Ja ovo samo zamišljam. Mrtva sam i... ovo je neki međusvet, ili pakao, ili san, ili... očajanje joj se vraća, s bolnom jasnoćom i silinom. Iz podataka koje dobija od ovih nepoznatih ljudi ne može da zaključi ništa suvislo.

„To znači da je *hera* još uvek negde tu, napolju“, upada Artjom i hvata ruku plavokosog podignutu za udarac, a zatim zamišljeno baca pogled na njegov ručni sat. „Mogu da zamislim koliko je besna. Bolje da požurimo.“ Pušta mu ruku.

Doktorka potišteno seda. „Nikad nećemo uspeti. Gde da brzo nađemo osobu sa *ovakvim* predispozicijama.“

Artjom odmahuje glavom: „Smirite se! Potrebno nam je neko privremeno skladište za gospodaricu. Još uvek nije sve izgubljeno“. Okreće se ka Kler: „Ali *za tebe* jeste. Htela si da prevariš kružni tok, a mi smo ti za to pružili priliku.“ Desnom rukom poseže za praznim špricom, koji puni vazduhom. „Sad povlačimo ponudu. Vraćaj se odakle si došla.“

Kler hoće da se pobuni, ali plavokosi je čvrsto drži za ramena.

„Artjome“, čuje se povik upozorenja iz prednjeg dela kola, kroz prozorčić u vozačkoj kabini. „Iza nas se zaustavlja policijsko vozilo.“

Čuje se tihi zvuk otkočivanja nekoliko komada automatskog oružja. Vozač žurno menja brzine.

„Vraćaj se nazad, nedobrodošla dušo“, govori joj Artjom, „napravila si dovoljno štete.“

Bolnička kola naglo pogađa žestok udarac s desne strane. Vozilo se lagano izvrće na levi bok – zajedno sa svime što se u njemu nalazi.

* * *

Kneževina Monako, Monte Karlo

Fajna Zaharova, koja je upravo napunila dvadeset i jednu godinu, uzbuđeno gleda kroz bočni prozor automobila i prepoznaje građevinu u stilu secesije kojoj se limuzina približava.

„Kasnimo“, tiho gundā i blagim dodirom proverava frizuru; u visoko podignutoj plavoj kosi svetlucaju joj pravi biseri.

„Žene iz naše porodice nikad ne kasne.“ Pored Fajne sedi njena majka Nadežda, koja zahvaljujući dobroj genetici

izgleda kao da joj je starija sestra. „Svi i tako samo nas čekaju.“ Brzim pogledom preleće preko svog sjajnog prstenja, u kojem blistaju dijamanti.

Obe dame iz porodice Zaharov veoma su doterane. Odevene su u najskuplje i najlepše haljine poznatih kreatora da bi bile viđene i ostavile odgovarajući utisak. Čerkinina haljina je crvena, a majčina crna. Mesto na kom se limuzina zaustavlja čuveno je i ima bogatu istoriju, ali pre svega je upečatljivo.

Ko je uspeo da se noću doveze do jarko osvetljenog kazina, a da mu se pri pogledu na impozantnu zgradu i svetlucave fontane ne zavrti u glavi, vreba ga nov izazov: pred ulazom, iza ograde koja zatvara pristup, tiskaju se fotografi. Pošto se automobil zaustavio, put do čuvene kockarnice vodi dve dame kroz pravu pravcatu oluju, koja se podigla čim su se vrata limuzine otvorila, a u kojoj umesto munja sevaju blicevi.

Nadežda se saginje ka ćerki i ljubi je u čelo. „Jesam li ti rekla da će nas čekati, Ina?“ Njihov mercedes CLS 350 skreće na kružni put oko jedne jedine fontane, pored hotela *Otel de Pari*. Policijska patrola na motociklima vrlo uočljivo stoji kraj drumu, jasno pokazujući da niko ne mora da brine za svoju bezbednost.

Vozilo se zaustavlja pred vrtnom stazom oivičenom svilenim gajtanima, crveni tepih se privija uz stepenice koje vode do kazina. Dvojica vratara u livrejama im žurno prilaze i otvaraju vrata.

„Želim ti lep provod“, govori majka Fajni u pola glasa. „I molim te da ovog puta budeš suzdržana s muškarcima.“ Izlazi iz automobila, a Fajna odmah za njom.

Grozničavo škljocanje foto-aparata i sevanje bliceva u nepravilnom ritmu stvaraju vizuelnu i zvučnu oluju. Ona na Fajnu deluje pozitivno razdražujuće, koliko god je to uopšte

moguće, i oslobađa u njenom telu endorfine, tako da joj se osmeh sam od sebe pojavljuje na licu. Potpuno nepoznati ljudi uzvikuju njeno ime kako bi se okrenula da načine što bolji snimak tog lepog lica.

Korača kraj majke, penje se uz stepenice, naglašeno sporo i graciozno, i ne obraća pažnju na dosadne molbe. Ko hoće da je snimi, moraće da se potruđi. Ona svakako nije neka jeftina starleta. Fajna uživa u pažnji, ali ne vapi za njom.

Dvoje službenika kazina dočekuju dame na ulazu i prate ih u mermerom obloženu unutrašnjost, gde ih u predvorju sa stubovima pozdravlja direktor lično; prilazi im hostesa s čašama šampanjca na poslužavniku, a odmah za njom i njena koleginica s malim sendvičima.

Majka i ćerka uzimaju čaše i lagano hodaju kroz prostranu dvoranu iz XIX veka.

Fajna smatra da je prelepa. Svetli stubovi nose pravu galeriju slika, bočni zidovi su oslikani, a na tavanici se nalazi veliki stakleni prozor. Bronzani lusteri bacaju svetlost na goste, a sve je toliko čisto i uglačano da sija. Pozlaćeno izobilje. Samo ako se pažljivo pogleda, vidi se da na zidovima ponegde postoje pukotine. U Fajninim očima, to ovo mesto čini samo još šarmantnijim jer u sebi krije istoriju.

Ovo gala večer je nešto posebno, čak i za prilike kakve vladaju u Monaku. *Svet je retko kad video toliko bogatih ljudi okupljenih u istoj zgradi, u najboljem slučaju na grupi za samopomoć nesrećnih multimilionera, na nekoj aukciji konja u Dubaiju, ili na skupu bivših američkih predsednika*, satirično je ovdašnji skup prokomentarisao jedan časopis koji se bavi životom poznatih.

Nadežda dotiče Fajnu po ruci. „Tamo preko su Adelsoni. Izvini, moram da odem do njih da bih im se zahvalila na kavijaru, i to tako da mi ga više ne šalju.“

„Samo idi. Snaći ću se ja već.“ Osmehuje se iznad ruba čaše, a mehurići iz pića se rasprskavaju i golicaju joj vrh nosa.

Majka joj upućuje još jedan pogled upozorenja. O tome joj je sve već kazala u kolima. Fajna joj namiguje i okreće se ka podijumu, na kome direktor kazina već prinosi mikrofona ustima spremajući se da održi zvaničan govor.

Fajna u desnoj ruci drži torbicu, a u levoj piće. Dok direktor govori, pogledom prelazi preko prisutnih u potrazi za mogućim plenom.

„Raduje me“, odjekuju iz zvučnika direktorove reči na francuskom, „što se toliko gostiju pojavilo kako bi uzeli učešća u ovoj našoj večeri koja je u celini posvećena dobrotvornim ciljevima. Sve što večeras *izgubite* pripašće fondu kazina *Royal* i biće namenjeno u dobrotvorne svrhe. Šta ćete uraditi s onim što dobijete, draga gospodo, u potpunosti prepuštam vama, ali verujte mi: večeras će vas prvi put gristi savest ako vaš broj izađe na ruletu, ili ako dobijete igrajući *blek džek*.“

Razleže se tih smeh.

Nakon toga direktor ustupa mesto pokrovitelju iz kneževske porodice, koji najavljuje da će i sam dati doprinos ovoj večeri. Njihove reči u Fajninim ušima zvuče kao obično mrmljanje, dok prodorno skenira prisutne očima u potrazi za svežim mesom.

Ali gužva je prevelika. Lica se stapaju u masu u kojoj je teško pronaći privlačne, mlade muškarce. Zbog toga sebi govori da će za nekim od stolova, za šankom, ili u restoranu, imati više prilike da utoli glad.

Pokrovitelj završava svoj govor. Prolaz se otvara, a imućni gosti se, kroz renesansnu dvoranu opremljenu elektronskim uređajima za igru koje svi ignorišu, prelivaju u glavnu dvoranu kazina. Tu su rulet, blek džek i kraps, igra koja se

igra kockama. Nalaze se u samom središtu dvorane. Večeras neće biti malih uloga.

Fajna ispija svoj šampanjac i uzima još jednu čašu. Utapa se u reku ljudi koji prijatno mirišu, oprezno šetka naokolo, pijucka svoj šampanjac, razgleda i uživa u ambijentu.

Lepota zdanja iz doba secesije nakratko odvraća mladoj ženi pažnju od lova u koji se zaputila. Kao da je upala u scenografiju filma, koji među ovim zidinama postaje stvaran i koji noćas treba da posluži kao scena za snimanje *njenog* filma.

Fajna zastaje u hodu i okreće se oko sopstvene ose, pogled joj bludi, a misli lete s teme na temu.

Koji će to film biti?

Nešto nalik na Džejmisa Bonda, kao u *Kazinu Rojal* ili *Nikad ne reci nikad*? Ili pak više kao *Otkopusi*? Ako se dobro seća, ovaj kazino je viđala i u drugim filmovima. Po licu joj se razliva širok osmeh. Neki kao Bond bi joj sasvim odgovarao. Doduše, ne može da se odluči da li kao Danijel Krejg ili kao Šon Koneri, ili... ne, *kao Pirs Brosnan*.

Mlada žena krstari poput tigra kroz dvoranu *Evropa*, koja se sve više puni, dok se njena čaša sve više prazni; alkohol joj udara u glavu i čini je još požudnijom.

Beli tepih na podu prigušuje joj korake dok diže pogled ka kristalnim lusterima i svetlucavoj tavanici. I ovde je sve uređeno u stilu secesije, što je pravi praznik za oči. Na zlatom ukrašenim zidovima smeštene su slike u natprirodnoj veličini, koje u ovaj hram kocke unose nešto od muzeja.

Za stolovima se uveliko igra. Kuglice za rulet glasno poskakuju, razležu se smeh dobitnika i tiho odobravanje ako je nečiji ulog naročito smeo.

Fajna se smešta kraj zelenim filcom prikrivenog stola za rulet, u blizini dugačkog šanka, i posmatra igrače čiji su minimalni ulozi žetoni od po pedeset evra.